

Előszó

Szeretettel olvasom Júlia verseit.

Ő az, aki a klasszikus verselésen keresztül a Haiku-ig minden szinten megállja a helyét, ha versírásról van szó. A verseit ne csak egyszerűen olvassuk, hanem lélekkel.

Érző lélek kell hozzá, mert érző lélekből születtek. A sorok között álmái, elképzelései és Ő maga, a saját lelke van papírra vetve...

Júlia maga a szépen hangzó írás.

Fontos gondolatok, érzések, amelyeket nekünk ad. Felébreszti, az ő álmaiba bújtatott valóságával a mi lelkünk.

Sorainak ritmusa és a sorvégek hangzása klasszikus. Figyelmed ráirányítja a szépre és a megérzésekre. Szavainak ritmusa és a rímei átvezetnek kedves olvasó, az egyszerű beszéd-től ahhoz a rezgésig, amely a költő jellemzője.

Júlia mondhatom, hogy Isten ártatlan része, aki konfliktusba kerül a jó és a rossz megtapasztalása során. Ez megjelenik leírt gondolataiban is.

Tisztelettel és szeretettel ajánlom verseit mindenkinek, aki szeretne álmokkal, jó érzésekkel és az ezekbe szőtt valósággal találkozni.

Versei remekül reflektálnak az érzelmekre, a társadalmi kérdésekre és hétköznapi eseményekre.

Goran Episcopus

HAJNALI MEZŐ

Tavaszi

Kinyílt már a nőszirom,
a tulipán, s a nárcisz,
az orgona illata
a szívemmel játszik,
bódító bársonyszirmát
a langy szél, ha fölkapja,
felröpíti felhők fölé,
jól megtáncoltatja.
A virágzás hónapja
a gyönyörű május,
friss hajtások zöldellnek,
szerelmek felélednek,
ünnepel a lélek.
Almafa virága
ígéret egy új világra,
reményt, hitet ébresztő,
szívünkben megszólal a hála,
együtt fűjjük az est alkonyán
a Szűzanya legszebb dalát,
a Loretói litániát.

Szép nyári este

Alkonyati napfény visszamosolyog,
ereje elfogyott, árnya imbolyog,
egy kis csónak ring a folyó vízében,
vitorlája pihen a szél csendjében.

Partra vetett egy száraz ágat a víz,
vidáman dalolgat rajta pár kis csíz,
röpködnek le, fel, vizet iszogatnak,
jókedvükben néha meg is mártóznak.

Mosolyogva nézi a lenyugvó Nap
a sok kis élet, mind új erőre kap,
álmodozik az éj, csendes a kikötő,
a folyó fölött száll száz szitakötő.

Bolondos április

Áprilisi szellő rügyet bontogat,
a napfény segíti, vígan bólogat,
mosolyra nyílik az ágon a levél,
szilvafa virága ragyog, hófehér.

Elnyílt a jácint, ibolya, hóvirág,
szirmot bontogat a sárga tulipán,
cseresznyevirág szirmát fújja a szél,
lába nyomában zöldellő tarka rét.

Barackfa virágok aludjatok még,
szelet hoz április, huncutkodik rég,
kancsalog a Napra, vizet is áraszt,
hajunkba belekap, bőrig eláztat.

Rókagomba

Tölgyerdő mélyében
magas fák tövében
él a szép nagy család,
ő lesz ma vacsorád?

Fényes a kalapjuk,
messze leng illatuk,
bogarak szeretik,
emberek keresik.

Esőtől megnőnek,
Naptól édesednek,
ízük a mennyország
évente újdonság.

Márciusi ébredés

Szép lassan gurul a Nap az égen
a réten hófehér ködpára leng
bomlik a naptányérnak fénye
aranyfonallal díszít fent és lent.
Rigófütty hallatszik diófa alatt
a kis madárka örömdalt zeng
leng szellő masnit köt a fákra
a sombokron kis csuszka kereng.
Szerelem illata tölti az étert
lángra gyúlnak a langy éjszakák
az erdőben a lomb alatt ébred
fényuszályában a szentjánosbogár.

Virágzó tópart

Patakparton sok színes virág
zöldülő fű árnyékos faág,
szemünket gyönyörködtetően
sétálunk a szép napsütésben.
Tavasszal az élet is szebb lesz,
csoda, amit a természet tesz,
virágba öltözteti lelkünk,
elhozza elveszett reményünk.

Madárdal szól, hallgatjuk némán
csilingelő, víg daluk hangján,
bennünk is kinyílik egy rózsza,
szívünk és lelkünk összefonja.

Tavaszköszöntő

Kinyílt az ibolya a kertünkben,
egy kis dongó röpködött hevesen,
összevissza cikázott a fák alatt,
boldog volt köszöntötte a tavaszt.
Nekünk is meghozta a kedvünk,
a flekkenezőt gyorsan hevítettük,
előkerült a padlásról szalonna,
lilahagyma kamrából, jó ízét az adja.
Kerítésen átszólt a kedves szomszéd,
nagyon illatoztok, átjöhetnénk?
Így lett az udvar tele kacajjal,
szomszéd gyerekekkel, unokákkal,
mindenki énekelt, nevetett,
s a kert végén a tavasz besettenkedett.

A halászsas

Az öreg sas kitárta szárnyait,
a tenger vizén árnyékot vetett,
fején és nyakán hófehér tollain
a napsugár vidáman nevetett,

hogy karmai a vizet szánthassák
elszántan lejjebb ereszkedett,
el is kapott egy szép makrélát,
mit röptében sietve megevett,

büszkén szállt a szikla csúcsra,
körülnézett a tenger felett
mint király ki a világot leigázta,
megtáncoltatta hátán a szelet.